

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobkyně:

C. A. a. s., IČO X

sídlem X

zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem

sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti

žalovanému:

Krajský úřad Středočeského kraje

sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2018, č. j. 041219/2018/KUSK-OSA/KLU, sp. zn. SZ_041219/2018/KUSK /2

takto:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2018, č. j. 041219/2018/KUSK-OSA/KLU, sp. zn. SZ_041219/2018/KUSK /2, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Votice, odboru správních činností a dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 3. 2018, č. j. 9036/2018/SD-JH, sp. zn. 24283/2017/SD-JH/48 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což jí byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a podle

ustanovení § 79 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobkyně v obsáhlé žalobě uvedla řadu námitek. Z důvodu značné rozsáhlosti soud uvádí argumentaci žalobkyně až dále v odůvodnění rozsudku.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a podrobně se vyjádřil k jednotlivým námitkám.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Ze správního spisu zjistil soud, že dne 8. 9. 2017 byla žalobkyni doručena výzva provozovateli vozidla k zaplacení určené částky a sdělení potřebných údajů o řidiči. K výzvě bylo připojeno i oznámení o podezření ze spáchání přestupku, ve kterém bylo konstatováno, že byl přestupek spáchán dne 10. 4. 2017 v 15:55 hodin v Miličíně, na silnici I/3 ve směru na Tábor. Řidič vozidla jel po odečtu maximální přípustné odchylky měřicího zařízení rychlostí 61 km/hod, přičemž nejvyšší dovolená rychlost byla v daném úseku 50 km/hod. Součástí oznámení o podezření ze spáchání přestupku byl i protokol o měření průměrné rychlosti pořízený na zařízení GEMVEL0019.
5. Dne 30. 1. 2018 byl učiněn záznam o odložení věci v dotčeném řízení a dne 31. 1. 2018 byl žalobkyni doručen příkaz, proti kterému podala žalobkyně dne 6. 2. 2018 prostřednictvím svého zmocněnce včas odpor.
6. Dne 14. 3. 2018 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatelka vozidla V. C. RZ X v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby dne 10. 4. 2017 v 15:55:58 hod. při užití výše uvedeného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť dne 10. 4. 2017 v 15:55:58 hod. na silnici č. I/3 v obci Miličín, ve směru na Tábor, bylo zjištěno a zadokumentováno překročení nejvyšší dovolené rychlosti s vozidlem tov. zn. V. C., RZ X, kdy řidiči byla v místě, kde smí jet rychlostí nejvýše 50 km/h, naměřena automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy typu SYDO Traffic Velocity v. č. GEMVEL0019 rychlost 64 km/h, po odečtu tolerance 61 km/h. Za uvedené jednání byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a paušální částka náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
7. Dne 15. 3. 2018 obdržel správní orgán I. stupně blanketní odvolání žalobkyně, doplněné k výzvě dne 20. 3. 2018, avšak bez uvedení konkrétních odvolacích námitek a směřující proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, nikoli proti rozhodnutí Městského úřadu Votice, ačkoli uvedené datum vydání rozhodnutí i číslo jednací a spisová značka již odpovídaly prvostupňovému rozhodnutí.
8. Dne 7. 5. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

9. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přičemž napadené

rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

10. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně vyjádřila souhlas s vydáním rozhodnutí bez jednání již v podané žalobě a žalovaný na základě výzvy soudu neoznámil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Proto lze mít za to, že s tímto postupem souhlasil.

Posouzení žalobních bodů

11. Vzhledem k tomu, že žalobkyně uplatnila v žalobě velké množství žalobních bodů a soud vyhodnotil jako důvodné dva související žalobní body, zařazuje vypořádání těchto žalobních bodů do úvodu odůvodnění tohoto rozsudku a následně vypořádá nedůvodné žalobní body.
12. Zároveň soud ještě v této úvodní části upozorňuje na několik negativních aspektů, které se v projednávané věci objevily. Jak je soudu známo z jeho činnosti, zástupce žalobkyně v typově obdobných žalobách koncentruje široké spektrum žalobních bodů obsahujících typovou charakteristiku obvykle se vyskytujících nezákonností, k nimž může docházet, avšak nikterak individuálně nezpracovává podklady konkrétního případu. Hromaděním těchto žalobních bodů se zástupce žalobkyně pouze snaží náhodně trefit do pochybení správních orgánů, přestože je v mnoha případech zjevné, že žalobní bod nemůže být úspěšný.
13. Soud uvážil k námitkám uvedeným v jednotlivých částech žaloby v pořadí s upřednostněním důvodných námitek takto:

Postup v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu a neoznámení úseku měření rychlosti

14. Žalobkyně namítala, že nebylo v posuzované věci prokázáno, zda městská policie měřila rychlost v místě určeném Policií České republiky. V jiném místě však rychlost měřit nesmí. V takovém případě považuje žalobkyně napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť bylo samotné měření rychlosti provedeno v rozporu s právními předpisy. Dále žalobkyně namítala, že na úsek měření rychlosti nebyl řidič upozorněn, a to například prostřednictvím dopravní značky IP31 a IP31B ve smyslu vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích.
15. Podle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Uvedená verze zákona je účinná od 1. 8. 2011, tedy již řadu let před spácháním protiprávního jednání řidiče, ke kterému mělo dojít dne 10. 4. 2017, za něž nese žalobkyně objektivní odpovědnost podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve spojení s ustanovením § 10 odst. 3 a § 125c odst. 1 písm. f) bod 4) zákona o silničním provozu
16. Soud připouští, že od 1. 1. 2009 do 31. 7. 2011 bylo ustanovení § 79a účinné ve znění, které mělo dva odstavce, přičemž odstavec druhý stanovoval, že obecní policie může měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek je ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Konec tohoto úseku je označen přenosnou dopravní značkou

s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „KONEC MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Ovšem zákonem č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon o silničním provozu, došlo k odstranění podmínky pro výkon měření rychlosti obecní policií spočívající v označení daného úseku stanovenými značkami. V této souvislosti soud odkazuje na výroky poslance Stanislava Humla, který uvedenou změnu navrhoval a v rámci obecné rozpravy při projednávání zákona dne 14. 12. 2010 odůvodňoval tak (dostupné na www.psp.cz), že používání značek k označení měřených úseků vede k nedisciplinovanosti řidičů, kteří přizpůsobí rychlost vozidla pouze v takto označeném úseku, avšak následně po oznámení konce měření rychlosti zase přidají plyn. Uvedené opatření tedy nevedlo všeobecně ke zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích.

17. Záměrem zákonodárce bylo zrušit povinnost obecní policie označit úseky, ve kterých probíhá měření rychlosti. A z ustanovení § 79a zákona o silničním provozu, účinném v době spáchání jednání, které naplňovalo znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, nevyplývá, že by mohla obecní policie měřit rychlost pouze na označených úsecích. Tato povinnost ostatně nevyplývá ani z jiného právního předpisu, což je logické zejména s ohledem na skutečnost, že značení úseků, kde probíhá měření rychlosti, se neosvědčilo jako prostředek ke zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích.
18. V této souvislosti ale ještě žalobkyně namítla nepoužitelnost fotografií pořizovaných kamerami zaznamenávajícími rychlost kolemjedoucích automobilů, jako důkazu ve správním řízení, neboť se dle žalobkyně jedná o důkazy získané v rozporu s právem, neboť tyto kamery nejsou označeny jako kamery pořizující automaticky záznam všech vozidel, zpravidla místních obyvatel, které do obce přijedou, aniž by z obce vyjížděly, a obdobně jsou pořizovány fotografie vozidel, která z obce pouze odjíždějí. Případná argumentace, že tyto praktiky slouží k bezpečnosti dopravního provozu, nemohou podle žalobkyně omluvit porušování práva na ochranu osobních údajů řidičů motorových vozidel.
19. Vzhledem k tomu, že žalobkyně v rámci celého správního řízení nerozporovala použití fotografií jako důkazů ve správním řízení, musel se nyní až soud vypořádat s námitkou o nezákonném použití těchto fotografií z kamerového systému.
20. Podle ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu platí, že k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Podle tohoto ustanovení tak musí být pro provedení důkazů splněny dvě podmínky, jejich vhodnost a zákonnost. Ovšem Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 8. 2013, č. j. 4 As 28/2013 - 24, Sb. NSS č. 2938/2014, připustil, že mohou nastat i okolnosti, kdy sice nebyl konkrétní důkaz pořízen v souladu se zákonem, avšak jeho použití ve správním řízení není vyloučeno. Vzhledem k tomu, že žalobkyně namítala nezákonnost použitého důkazu, soud nijak nehodnotil podmínku vhodnosti tohoto důkazu, neboť tu lze mít z povahy důkazu a skutkové podstaty případu za splněnou.
21. Podle ustanovení § 24b odst. 1 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“) platí, že obecní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejich úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonů.
22. Podle ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii dále platí, že v případě, jsou-li

k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.

23. Zákon nestanovuje přesnou formu uveřejnění informace o prováděném měření. Soudu byly společně se správním spisem doručeny dva printscreeny z webových stránek www.mapy.cz, na kterých je zachycen příjezd do obce Miličín, na kterém je umístěna značka „MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Uvedený snímek byl pořízen k 7. 7. 2018, tedy v době po vydání napadeného rozhodnutí. Z toho důvodu má soud za to, že jde o dokument, který nebyl součástí správního spisu jako podklad pro vydání rozhodnutí. Z uvedené fotografie vygenerované z veřejně přístupného zdroje, ani z jiných veřejně přístupných údajů však nelze zjistit, jestli byla příslušná dopravní značka umístěna v uvedeném místě i v den, kdy došlo k přestupkovému jednání, za které nese žalobkyně objektivní odpovědnost. Správní spis zároveň neobsahuje žádné podklady pro vydání rozhodnutí, ze kterých by vyplývalo, že obecní policie informovala veřejnost vhodným způsobem o tom, že bude pořizovat záznamy podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Uvedené informace soud nezjistil ani z jiných veřejně přístupných zdrojů, jakými jsou například webové stránky obce, kraje, či webové stránky obecní policie. Z podkladů pro vydání rozhodnutí ani z veřejně přístupných informací nelze mít za prokázané, že policie vhodným způsobem uveřejnila informace podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, a tedy že byly fotografie pořízené z automatizovaného technického prostředku zákonné.
24. Dále soud nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, která uvádí, že v okamžiku, kdy nebylo prokázano, že městská policie měřila rychlost v místě určeném Policií České republiky, je třeba toto měření vyhodnotit jako nezákonné. Povinnost obecní policie vykonávat měření rychlosti v místě určeném Policií České republiky je stanovena zákonem, konkrétně v § 79a zákona o silničním provozu.
25. Zdejší soud například již v rozsudku ze dne 12. 3. 2019, č. j. 44 A 22/2018 – 33, konstatoval, že „[a]ž v okamžiku, když by žalobce v průběhu správního řízení namítal, že uvedený úsek nebyl policií určen k měření rychlosti obecní policií a toto své tvrzení by podložil konkrétními důkazy, musel by se správní orgán s uvedenými skutečnostmi, které by byly v rozporu se zákonnou povinností městské policie, vypořádat. Vzhledem k tomu, že v průběhu správního řízení nevystaly žádné pochybnosti o tom, že by obecní policie měřila rychlost vozidel na úseku, který by nebyl určen policií, nemusel správní orgán splnění této zákonné podmínky jakkoli prokazovat.“
26. Nicméně situace v nyní projednávané věci je odlišná v tom, že ze správního spisu nejsou patrné žádné podklady, ze kterých by i nepřímým způsobem vyplývalo, že byla podmínka § 79a zákona o silničním provozu splněna, ale též nejsou tyto informace dostupné ani z veřejně přístupných zdrojů, jako tomu bylo v jiných případech. Ostatně žalovaný ani ve vyjádření k žalobě neuváděl, že by mu byly tyto informace známy z úřední činnosti a z konkrétního dokumentu. V tomto ohledu tak nelze mít za prokázané, že probíhalo měření obecní policií na úseku určeném Policií České republiky, ani přezkoumat, zda správní orgány zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Nedostatečné vymezení skutku – okamžité změření vs. úsek

27. V tomto žalobním bodě žalobkyně namítala, že správní orgán nevymezil ve výroku

rozhodnutí, zda uznal žalobkyni vinnou z jednorázového překročení rychlosti v jednom konkrétním místě, nebo zda je žalobkyně trestána za překročení nejvyšší dovolené rychlosti v určitém delším úseku.

28. Soud v první řadě upozorňuje na to, že žalobkyně je objektivně odpovědná za přestupek provozovatele vozidla, který spočíval v tom, že nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Žalobkyně tak odpovídala za to, že nezajistila, aby (nezjištěný) řidič dodržel nejvyšší povolenou rychlost v obci 50 km/hod.
29. Zároveň soud doplňuje, že podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu platí, že „[v] obci smí jet řidič nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹.“ Porušení stanovené povinnosti se dopustí každý řidič, který v obci překročí nejvyšší dovolenou rychlost. Není rozhodné, zda bude rychlost porušována v delším nebo kratším úseku. Ostatně i z důvodu, že je rychlost vektorová fyzikální veličina, která vyjadřuje, v jakém časovém úseku se změní poloha konkrétního tělesa, nebylo by možné, aby k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo v jednom jediném bodě. Stanovení rychlosti v konkrétním bodě nebo v konkrétním úseku souvisí až s metodou zjišťování rychlosti. Zjištění rychlosti vozidla může probíhat jako stanovení okamžité nebo průměrné rychlosti. Metoda měření rychlosti však nemá vliv na splnění podmínek pro dostatečné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku spočívajícím v překročení nejvyšší dovolené rychlosti.
30. Správní orgán I. stupně resp. žalovaný nebyli povinni ve výroku rozhodnutí specifikovat, v jak dlouhém úseku byla nezjištěným řidičem překračována nejvyšší dovolená rychlost v obci. Pro objektivní odpovědnost žalobkyně, jakožto provozovatelky vozidla je stěžejní zjištění, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci došlo. Žalobní bod tak není důvodný.

Neodložení věci

31. V tomto žalobním bodu žalobkyně upozorňuje na to, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla a odvolávala se přitom na podmínky stanovené v ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, kterými jsou zahájení řízení o přestupku a odložení věci z důvodu, že správní orgán nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, druhou podmínkou je zastavení řízení o přestupku z důvodu, že obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Podle žalobkyně byla první podmínka splněna jen zdánlivě, neboť správní orgán I. stupně neodložil věc v souladu se zákonem, když o usnesení, kterým se věc odkládá a které se poznamenává do spisu, nevyrozuměl žalobkyni. Žalobkyně se odkazovala na ustanovení § 66 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), podle kterého platí, že „[o] odložení věci podle odstavců 1 až 3 vydá usnesení, které se pouze poznamená do spisu. O odložení věci se vyrozumí osoby dotčené jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku, jsou-li správnímu orgánu známy; správní orgán tyto osoby nevyrozumí, pokud by to bylo spojeno s neúměrnými obtížemi nebo náklady.“ Podle názoru žalobkyně byl správní orgán povinen vyrozumět osoby dotčené jednáním osoby podezřelé. Žalobkyně se považuje za osobu dotčenou jednáním osoby podezřelé (řidičem vozidla). Podle žalobkyně se jedná o vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
32. Soud v první řadě upozorňuje na nepřiléhavou argumentaci žalobkyně, která zřejmě

vyplynula z opakovaného kopírování žalobních bodů z různých žalob, které zástupce žalobkyně ke zdejšímu soudu podává. V případě žalobkyně totiž nebylo postupováno podle zákona o přestupcích, ale podle zákona o odpovědnosti za přestupky. K odložení věci tak došlo nikoli podle § 66 zákona o přestupcích, ale podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky (správní orgán nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě).

33. K odložení věci došlo dne 30. 1. 2018. Podle § 76 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky pak platí, že *„[u]snesení o odložení věci podle odstavců 1 a 2 se pouze poznamená do spisu. Správní orgán o odložení věci vyrozumí osobu přímo postiženou spácháním přestupku, je-li mu známa.“* Jak již soud uvedl výše, není proto správný odkaz žalobkyně na ustanovení § 66 odst. 4 zákona o přestupcích. Nicméně jak § 66 odst. 4 zákona o přestupcích, tak § 76 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky se vztahují k úkonům správních orgánů souvisejících s odložením věci. Soud však konstatuje, že žalobkyně nesplňuje kategorii osoby přímo postižené spácháním přestupku podle § 71 zákona o odpovědnosti za přestupky, která se odložení věci podle § 76 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky vyrozumí.
34. Ustanovení § 71 zákona o odpovědnosti za přestupky stanovuje, že *„[o]soba přímo postižená spácháním přestupku má v řízení, k jehož zahájení nebo pokračování dala souhlas, právo na vyrozumění o zahájení řízení, právo navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, právo na poskytnutí informací o řízení potřebných ke zpětvzetí souhlasu, právo vyjádřit v řízení své stanovisko, právo nahlížet do spisu, právo účastnit se ústního jednání a být přítomna při všech úkonech v řízení, právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům a právo na oznámení rozhodnutí.“* Z uvedeného vyplývá, že uvedená práva svědčí osobě přímo postižené spácháním přestupku pouze v řízení, k jehož zahájení nebo pokračování dala souhlas. V případě žalobkyně se nejednalo o řízení, k jehož vedení by musela udělit souhlas. A zároveň je nutné za osobu postiženou spácháním přestupku považovat takovou osobu, jejíž práva nebo oprávněné zájmy byly přímo dotčeny jednáním nebo opomenutím, kterým byla naplněna skutková podstata přestupku (srov. komentář Jemelka, L., Vetešník, P. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, Zákon o některých přestupcích. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, s. 612 - 621). Důvodová zpráva k tomuto ještě specifikuje, že *„[p]ráva nebo oprávněné zájmy v takovém případě tvoří objekt přestupku, který byl spácháním přestupku postižen. Osoba přímo postižená spácháním přestupku může být poškozeným, pokud jí byla přestupkem způsobena škoda a tato osoba uplatnila v řízení o přestupku nárok na její náhradu. Pokud byla této osobě spácháním přestupku způsobena jiná újma, má zvláštní procesní postavení pouze v případě, že její souhlas je podmínkou řízení o daném přestupku.“*
35. V závěru vypořádání tohoto žalobního bodu pak soud uvádí, že není správná úvaha žalobkyně, že by byla oprávněna podat zásahovou žalobou proti odložení věci, neboť na tom má právní zájem. Práva osoby přímo postižené spácháním přestupku lze ztotožnit s právy osob, které byly oprávněny podat návrh podle § 68 odst. 1 zákona o přestupcích, avšak není možné je ztotožnit s právy osob, o jejichž žádosti (srov. § 44 správního řádu) nebylo řízení zahájeno (srov. § 43 správního řádu). Komplexně se k tomu vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 6. 2018, č. j. 10 As 210/2016 – 66, odst. [19] takto: *„Nejvyšší správní soud se povahou odložení věci v přestupkovém řízení s možností obrany proti vyrozumění o tomto postupu zabýval podrobně v rozsudku ze dne 13. 8. 2009, č. j. 9 As 57/2008 – 35 (z něhož vycházel v projednávané věci i městský soud). NSS zde odlišil při hodnocení*

důsledků odložení věci postavení navrhovatele ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o přestupcích od ostatních účastníků řízení, včetně poškozených osob. U taxativně stanovených návrhových přestupků ustupuje veřejný zájem na projednání přestupkového jednání individuálnímu zájmu poškozené osoby. Osoba, která podává návrh dle § 68 odst. 1 zákona o přestupcích, disponuje řízením, na rozdíl od poškozeného u přestupku projednávaného ex offio, z čehož je nutné dovodit odlišné postavení při prověření postupu správního orgánu při odložení věci:“ Pokud tedy zákon svěřuje určitým osobám v případě zákonem stanovených jednání výhradní právo vyvolat svým návrhem řízení o přestupku a tyto osoby tohoto práva využijí, pak je dle názoru Nejvyššího správního soudu toto právo spojeno s možností nechat prověřit úkony správního orgánu, které v řízení následně učiní. Rozhodnutí, zda správní orgán po podání návrhu podle § 68 odst. 1 zákona o přestupcích věc odloží či zahájí řízení, je dle Nejvyššího správního soudu významným zásahem do právní sféry navrhovatele. Pokud zákonodárce svěřil možnost zahájit přestupkové řízení svým návrhem pouze určité skupině osob, pak tím vyjádřil, že projednání přestupku v určitých věcech se na rozdíl od ostatních týká výhradně jejich zájmů. „NSS zdůraznil, že ustanovení § 66 odst. 4 zákona o přestupcích není přijatými závěry nijak dotčeno ve vztahu k řízení o přestupcích projednávaných z úřední povinnosti.“ Citované úvahy tak jednoznačně obsahují závěr, že v případě odložení věci a úkonů podle § 66 odst. 4 zákona o přestupcích týkající se řízení o přestupcích projednávaných z úřední povinnosti není možné podat opravné prostředky anebo se domáhat ochrany u soudu.

36. V případě žalobkyně došlo k odložení přestupku a poznamenání usnesení o odložení věci do spisu podle § 76 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, nicméně toto ustanovení je v podstatě totožného znění jako ustanovení § 66 odst. 4 zákona o přestupcích, proto lze závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem též aplikovat na § 76 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky. Žalobkyně nebyla osobou přímo postiženou spácháním přestupku ve smyslu § 71 zákona o odpovědnosti za přestupky a nebyl vyžadován její souhlas se zahájením nebo pokračováním řízení o přestupku, z toho důvodu by nebyla oprávněna se úspěšně bránit proti odložení věci ve smyslu § 76 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky. Žalobní bod není důvodný.

Nedbalostní spáchání přestupku

37. V tomto žalobním bodě žalobkyně namítala nezákonnost výroku, neboť správní orgán uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku z nedbalosti, ačkoli je odpovědnost provozovatele vozidla založena na objektivní odpovědnosti. Žalobkyně má za to, že se dopustila nezaviněného přestupku, a proto je konstatování zavinění, byť ve formě nedbalosti konstatováním závažnějšího přestupku, a proto je výrok nezákonný.
38. Žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Podle § 2 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že „[o]dpovědnost za přestupek se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku; podle pozdějšího zákona se postupuje jen tehdy, je-li to pro pachatele přestupku příznivější.“ Přestupek, za nějž měla být žalobkyně odpovědná, se udál dne 10. 4. 2017. V tuto dobu § 125f zákona o silničním provozu stanovoval:

(1) Právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

- (2) *Právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá pokud*
- a) *porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,*
 - b) *porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a*
 - c) *porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.*
- (3) *Za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.*
- (4) *Obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a*
- a) *nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo*
 - b) *řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání přestupku prokázáno.*
- (5) *Provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích*
- a) *bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo*
 - b) *podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.*

Ačkoli až novelou č. 183/2017 Sb. byl do ustanovení § 125f zákona o silničním provozu vložen odst. 3, který výslovně stanovuje, že *[k] odpovědnosti fyzické osoby za přestupek (pozn. soudu: došlo ke změně terminologie, dříve se jednalo o správní delikt, jak je patrné i z uvedené citace výše) podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění.*“ Bylo již v minulosti i judikaturou dovozeno, že odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích byla konstruována jako objektivní odpovědnost s přípustnými liberačními důvody a k naplnění skutkové podstaty tak nebylo vyžadováno zavinění delikventa (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 – 21). Navíc nelze přehlížet ani skutečnost, že žalobkyně není fyzickou osobou, ale právníckou osobou a pro právnícké osoby platí, že zavinění není obligatorním znakem přestupku právnícké osoby (srov. § 20 zákona o odpovědnosti za přestupky).

39. Nicméně je pravda, že správní orgán I. stupně ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedl: „*[v]ýše uvedeným jednáním porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích, čímž v nedbalosti spáchal přestupek podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích.*“ Uvedení formy zavinění ve výroku prvostupňového rozhodnutí je v rozporu s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí, ve kterém správní orgán I. stupně opakovaně uvádí, že se jednalo o objektivní odpovědnost provozovatele vozidla. Ovšem tato diskrepance nezpůsobuje žalobkyni namítané pochybení, tedy to, že by byla uznána vinnou pro závažnější přestupek. Přestupek provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu vymezuje pouze jeden skutek, nikoli kvalifikované skutkové podstaty tohoto přestupku, které by se lišily existencí nebo intenzitou zavinění. Pochybením správního orgánu I. stupně však je, že ve výroku zavinění žalobkyně vůbec konstatoval, ačkoli v odůvodnění zcela jasně uvedl, že žalobkyně byla uznána vinnou z přestupku, u kterého se aplikuje objektivní odpovědnost. Žalovaný pak pochybil, když na zmíněnou diskrepanci nijak nereagoval, a pouze informaci

o nedbalosti „vypustil“, aniž by v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že výrok prvostupňového rozhodnutí neměl obsahovat formu zavinění.

Použití automatizovaného technického prostředku bez obsluhy

40. Žalobkyně dále namítala, že nebyly splněny podmínky pro projednání protiprávního jednání jako správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, protože porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Podle žalobkyně měly správní orgány uvést znaky definující automatizovaný technický prostředek pro měření rychlosti bez obsluhy a následně měly tyto znaky porovnat s použitým rychloměrem. Zároveň správní orgány neprovedly ani dokazování, že se skutečně jednalo o automatizovaný technický rychloměr. Dále považovala žalobkyně provedené měření za nepřezkoumatelné, protože správní orgány neuvedly, jakým rychloměrem byla rychlost měřena, a proto není ani možné přezkoumat, zda se jedná o automat, či nikoli.
41. Žalobní bod není důvodný. Žalobkyně v rámci správního řízení nerozporovala užití konkrétního automatizovaného technického prostředku, i přesto, že byla již v rámci výzvy provozovateli vozidla k zaplacení určené částky informována o tom, že byla rychlost neznámému řidiči změřena automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Dále žalobkyně byla informována o způsobu měření i v příkazu ze dne 30. 1. 2018, ve kterém bylo specifikováno, že „[p]řestupek byl zaznamenán měřícím zařízením SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0019, automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy.“ Totožná informace byla uvedena i v prvostupňovém rozhodnutí. Není tak pravda, že správní orgán I. stupně neuvedl, jakým automatizovaným technickým prostředkem bylo měřeno, a že není možné přezkoumat, zda jde o automat. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že byla rychlost měřena automatizovaným technickým prostředkem a uvedl i jeho přesný název.
42. Ohledně námítky týkající se nutnosti uvedení znaků definujících automatický technický prostředek a provedení dokazování, kterým by došlo k porovnání těchto znaků a vlastností použitého automatizovaného technického prostředku soud uvádí, že jediným dělícím kritériem pro rozlišení, zda jde o automatický technický prostředek anebo manuální technický prostředek, je režim měření (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017 – 37), kdy v případě automatického měření jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost. Naopak v případě manuálního měření provádí výběr vozu a měření rychlosti obsluha rychloměru. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že měření proběhlo automatizovaným technickým prostředkem SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0019. Soud tak má za prokázané, že měření proběhlo automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.
43. Vzhledem k tomu, že žalobkyně v rámci správního řízení nezpochybnila, že nebylo měřeno automatickým technickým zařízením, nebylo nutné, aby správní orgány prováděly dokazování, že skutečně šlo o toto zařízení. Bylo zcela dostačující, když bylo z podkladu pro vydání rozhodnutí patrné, a následně v prvostupňovém rozhodnutí uvedeno, že měření bylo provedeno automatizovaným technickým prostředkem.

Neuvedení ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno o sankci

44. Žalobkyně zastává názor, že správní orgán rozhodoval o sankci nezákonně, protože zohlednil pouze ustanovení § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu a § 35 až § 40 a § 46 zákona o odpovědnosti za přestupky a příslušnou vyhlášku, avšak výrok rozhodnutí neobsahoval přesné ustanovení, podle kterého bylo o sankci rozhodováno. Odkaz na ustanovení § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu nepovažuje žalobkyně za dostatečný, neboť toto ustanovení je děleno ještě na další části a vymezené pokuty se pohybují ve výměře od 1 500 Kč do 50 000 Kč. Podle žalobkyně tak mělo být specifikováno i konkrétní písmeno, podle kterého byla pokuta ukládána. Žalobkyně dále odkázala na § 68 odst. 2 správního řádu, podle kterého se *„[v]e výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1.“*
45. Podle § 93 odst. 1 písm. e) zákona o odpovědnosti za přestupky se *„[v]e výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, kromě náležitostí podle správního řádu uvede druh a výměra správního trestu, popřípadě výrok o podmíněném upuštění od uložení správního trestu, o upuštění od uložení správního trestu nebo o mimořádném snížení výměry pokuty.“*
46. Ke kvalitě výrokové části, která se však týká vyslovení viny nikoli udělené sankce, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, Sb. NSS č. 3656/2018, ve druhé právní větě vyslovil, že *„[p]okud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“* I přes zásadní význam výrokové části rozhodnutí týkající se vyslovení viny Nejvyšší správní soud připustil a akceptoval jistou míru nepřesnosti, resp. neurčitosti, která ale musí být překonatelná interpretací zbývajících částí rozhodnutí, zejména odůvodněním. Zároveň je zřejmé, že není případně možné akceptovat, pokud by dotčené ustanovení nebylo uvedeno v rozhodnutí vůbec, tedy ani v odůvodnění rozhodnutí.
47. Správní orgán I. stupně ve výroku prvostupňového rozhodnutí skutečně odkázal na § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, který obsahuje další dělení výše pokut podle jednotlivých skutkových podstat. Nicméně v odůvodnění pak uvedl, *„[p]odle ust. 125f odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích, se za přestupek podle odstavce 1, uloží pokuta v rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, v daném případě tedy podle § 125c odst. 5 písm. g) v rozmezí od 1.500,- Kč do 2.500,- Kč.“* Soud připouští, že ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí i napadeného rozhodnutí žalovaného nebylo zcela přesně odkázáno na § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, které obsahuje přesné rozmezí možného uložení pokuty, avšak v odůvodnění rozhodnutí toto ustanovení již specifikováno je, tudíž i přes výše uvedené pochybení nedošlo k nezákonnému vydání rozhodnutí, neboť z odůvodnění

rozhodnutí je jasně určité, podle jakého rozmezí byla pokuta uložena.

48. Avšak v souvislosti s ukládáním sankce považuje soud za nezbytné upozornit na nedostatek v odůvodnění ukládané sankce, který žalobkyně sice nenamítala, avšak žalovaný se s uvedeným nedostatkem nijak nevypořádal, ačkoli se správní orgán I. stupně dopustil zjevného pochybení. Správní orgán I. stupně v části odůvodnění sankce uvedl, že „[d]le ustanovení § 41 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Jsou-li horní hranice sazeb pokut stejné, uloží se správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejzávažnější.“ V případě žalobkyně však nebyl ukládán správní trest za dva a více přestupků, ale pouze za jeden přestupek. V takovém případě je uvedení daného pravidla nadbytečné a může působit zavádějícím dojmem. Žalovaný tak měl na tuto skutečnost v odůvodnění napadeného rozhodnutí reagovat a měl uvést, zda byl nebo nebyl ukládán trest za více přestupků a případně měl uvést, zda nebyla tato část odůvodnění uvedena v prvostupňovém rozhodnutí nadbytečně a tím spíše omylem.

Nezohlednění polehčujících okolností

49. V tomto žalobním bodě žalobkyně namítá, že nebyly zohledněny žádné polehčující okolnosti, a to ani ty, které jsou ze spisu zjevné. Žalobkyně poukazovala na to, že se ze spisu podávalo, že údajné protiprávní jednání nemělo žádné protiprávní následky; nedošlo ke škodě na zdraví či na majetku, nikdo nebyl protiprávním jednáním přímo omezen či ohrožen, následek byl pouze potenciálně ohrožující, v případě žalobkyně se jednalo o prvé protiprávní jednání, k přestupku došlo na suché vozovce, za dobré viditelnosti a od spáchání přestupku uplynul již více než rok, aniž by se žalobkyně dopustila dalšího obdobného protiprávního jednání. Podle žalobkyně měly správní orgány též zohlednit osobu žalobkyně, tedy například z veřejných rejstříků ověřit, že nebyla v minulosti trestaná, je bezdlužná a spolupracuje se státní správou.
50. K tomu soud uvádí, že určení druhu a výměry správního trestu je upraveno v § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky. Toto ustanovení obsahuje demonstrativní výčet podmínek a okolností, které může vzít správní orgán při ukládání správního trestu v úvahu. Podle § 37 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky pak platí, že „při určení druhu správního trestu a jeho výměry se přihlédne zejména k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem.“
51. Demonstrativní výčet polehčujících okolností je následně upraven v § 39 zákona o odpovědnosti za přestupky. Mezi tyto okolnosti patří: pokud pachatel spáchal přestupek ve věku blízkém věku mladistvých, nebo aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, nebo napomáhal k odstranění škodlivého následku nebo dobrovolně nahradil způsobenou škodu, nebo přestupek oznámil správnímu orgánu a při jeho objasňování účinně napomáhal, případně přestupek spáchal pod vlivem hrozby nebo nátlaku anebo pod tlakem podřízenosti nebo závislosti na jiném. Z tohoto výčtu je patrné, že polehčující okolnosti spočívají ve výjimečných okolnostech, za kterých k přestupku došlo, zejména pokud se jednalo o okolnosti, které na pachatele přestupku činily tlak. Případně spočívají ve spolupráci pachatele se správním orgánem.
52. Soud jednak nepřehlédl, že výčet polehčujících okolností, které žalobkyně uvedla, je pouze dedukcí žalobkyně, ve správním spise nejsou žádné z uvedených okolností jakkoli

zaznamenány, žalobkyně je ostatně ani správním orgánům v žádné fázi správního řízení nepředestřela. Zároveň je ale též patrné, že okolnosti, které žalobkyně uvádí, nemají takovou intenzitu jednání, která by odůvodňovala jejich zohlednění jako polehčujících okolností. Správní orgány sice mohly k těmto okolnostem při ukládání správního trestu přihlédnout, nicméně nemusely vyhodnotit jako polehčující okolnosti.

53. Dále je nutné zohlednit i to, že správní trest, resp. pokuta byla uložena za přestupek, za nějž žalobkyně odpovídala na základě objektivní odpovědnosti, tedy žalobkyni není kladeno za vinu, že nedodržela nejvyšší dovolenou rychlost v obci, ale to, že nezajistila, aby řidič vozidla, které měl v užívání a jehož je žalobkyně provozovatelkou, dodržel povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu. Uložení pokuty nebyl sankcionován přímo řidič, který se překročení nejvyšší dovolené rychlosti dopustil a který vyhodnocoval situaci, za níž k přestupku došlo (údajně suchá vozovka, dobrá viditelnost). Uložená pokuta mohla na tohoto řidiče působit pouze zprostředkovaně přes osobu žalobkyně, pokud by se rozhodla po řidiči, který jí musí být nepochybně znám, částku odpovídající pokutě vymáhat.
54. Individualizace správního trestu uloženého na základě objektivní odpovědnosti je tak poněkud obtížná, neboť není prokázáno a ani se neproazuje, jestli byl provozovatel vozidla i řidičem, který se přestupku dopustil (v případě žalobkyně je toto i vyloučeno z důvodu, že je žalobkyně právnickou osobou). Pro ukládání správního trestu za přestupek spočívající v objektivní odpovědnosti tak zákonodárce stanovil, že se jednak určuje výměra podle výměry za přestupek, za jehož spáchání nese provozovatel vozidla objektivní odpovědnost, ale zároveň byl stanoven horní limit 10 000 Kč, který nelze překročit.
55. Při ukládání správního trestu se bude zpravidla vycházet z okolností, které jsou spjaty s přestupkem spočívajícím v porušení povinností řidiče a pravidel silničního provozu, ale vzhledem k tomu, že u provozovatele vozidla zcela absentuje volní složka jednání vedoucí ke spáchání přestupku, který spočívá v překročení nejvyšší dovolené rychlosti, těžko lze konkrétní okolnosti vyhodnotit jako polehčující nebo přitěžující. Uvedené okolnosti totiž nejsou polehčující nebo přitěžující pro provozovatele vozidla, ale pro řidiče, který se konkrétního skutku dopustil. A navíc soud již výše konstatoval, že okolnosti, které žalobkyně uvedla ani nemají intenzitu polehčujících okolností.

Nestanovení místa přestupku

56. Podle žalobkyně nevymezil správní orgán ve výroku rozhodnutí místo údajného protiprávního jednání s takovou přesností, aby bylo možné přezkoumat jeho protiprávnost. Z formulace „*na silnici I/3 v obci Miličín, ve směru na Tábor*“ nelze podle žalobkyně seznat, kde k protiprávnímu jednání došlo. Žalobkyně uvedla, že nemůže přezkoumat, zda se rychloměr nachází na území obce, jaká je v daném úseku komunikace nejvyšší povolená rychlost a nemůže se ani s místem měření seznámit. Silnice I/3 prochází celou obcí Miličín, jak jejím zastavěným územím, tak jejím nezastavěným územím, ve kterém nemusí docházet k naplnění skutkové podstaty. Za takových okolností považuje žalobkyně vymezení nedostatečné. Žalobkyně považovala za přiléhavé odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 17/2017 – 28, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval konkretizací místa spáchání přestupku.
57. Soud v první řadě odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 – 39, ve kterém konstatoval, že „*(...) nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u*

přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým. (...) V každém individuálním případě je pak nutno posuzovat, zda je úsek komunikace popsán ve výroku rozhodnutí o přestupku společně s označením času a způsobu spáchání přestupku vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným.“ Žalobkyně poprvé až v žalobě uvedla, že silnice I/3 v Miličíně zasahuje i mimo zastavěnou oblast a dokonce mimo obec, ovšem tato námitka není důvodná, neboť je rozhodné, že správní orgány jednoznačně uvedly, že k přestupku došlo v obci Miličín, tedy nikoli mimo obec nebo v nezastavěné části obce. Žalobkyně zároveň nepředložila žádný důkaz na podporu tvrzení, že by měla vést silnice I/3 v obci Miličín i nezastavěnou oblastí a soud tuto skutečnost nezjistil ani z veřejně přístupných map (www.mapy.cz), ve kterých je možné využít funkce Panorama, které zobrazuje uvedenou lokalitu prostřednictvím na sebe navazující sekvence snímků pořízených speciálně vybaveným vozidlem (obdobná aplikace Street View je dostupná na www.google.cz/maps).

58. Z uvedeného je patrné, že se měřený úsek nachází v obci a nebylo zjištěno, že by se v dané obci nacházela nezastavěná oblast, tedy obecně platí zákonná úprava rychlosti tak, jak na ni odkazovaly správní orgány, tj. podle ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nepředložila žádné důkazy o tom, že by na uvedené ulici platila rozdílná regulace rychlosti a jediný argument, který uvedla, se týkal hypotetické nezastavěnosti části území obce Miličín, není tvrzení žalobkyně prokázáno, a tudíž není její námitka důvodná.
59. Soud odkazuje také na ustanovení § 18 odst. 4 ve spojení s ustanovením § 2 písm. c) zákona o silničním provozu, podle kterých platí, že „[v] obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h-1, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h-1. Pro účely tohoto zákona je obec zastavěné území, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují.“ Žalobkyně nikterak neprokázala, že by vozidlo vjelo do dané obce takovou ulicí, která nebyla označena příslušnou dopravní značkou, řidič vozidla byl tudíž povinen řídit se rychlostním limitem 50 km/h., který obecně na základě ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu platí. Správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že ke spáchání přestupkového jednání došlo „v obci Miličín“, a to v místě, „kde smí jet rychlostí nejvýše 50 km/h.“ Nešlo tak ani o část silnice mimo obec a též nešlo o část obce, kde by byla povolena jiná rychlost než 50 km/hod. Žalobkyně nenavrhla a nepředložila jediný důkaz, kterým by tyto skutečnosti uvedené v prvostupňovém rozhodnutí úspěšně zpochybnila.
60. Dále soud uvádí, že správní orgány neprovádějí ani neodůvodňují okolnosti, které vyplývají ze zákona. Pakliže zákon stanoví, že je obec zastavěné území, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami, není povinen do spisu zakládat důkazy o existenci těchto značek a o zastavěnosti území, ale naopak žalobkyně je povinna předložit takové důkazy, kterými chce prokázat tvrzení, že se řidič vozidla pohyboval v území neoznačeném těmito značkami, či v území nezastavěném. Žalobkyně však nic z tvrzeného nedoložila. Vzhledem k tomu, že úsekové měření probíhalo v obci a obec musí být ze zákona označena příslušnými dopravními značkami a každý řidič je povinen jet v obci rychlostí nejvýše 50 km/h, a žalobkyně nedoložila, že by v daném místě byly stanoveny jiné než ze zákona vyplývající okolnosti, není žalobní bod důvodný.

61. Zároveň není důvodný ani odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 17/2017 – 28, ve kterém se sice jednalo o situaci překročení maximální dovolené rychlosti v obci, ovšem správní orgán sám uvedl, že šlo o *nezastavěnou* oblast a dále až ve vyjádření k žalobě, nikoli již v podkladech pro vydání rozhodnutí anebo v rozhodnutí samém, uvedl, že měření bylo realizováno jediným stacionárním radarem v obci. Jedná se tedy o skutkově odlišný případ, který není přílehlavý.

Absence odkazu na přestupek, absence uvedení ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno (obecný odkaz na § 10 odst. 3), absence slovního popisu přestupku

62. Žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož skutkovou podstatu naplnila porušením ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Žalobkyně má za to, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je normou s tzv. blanketní dispozicí, a proto musí být ve výroku obsažena i norma, na kterou je takto odkazováno. Tyto závěry žalobkyně dovozovala z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9 As 263/2015 – 34, a Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60 A 10/2014 – 33, Sb. NSS č. 3282/2015. Žalobkyně namítala, že správní orgán ve výroku rozhodnutí neuvedl, jaká konkrétní právní povinnost byla porušena a z výroku rozhodnutí tak nelze přezkoumat, pro jaké protiprávní jednání je žalobkyně postižena.
63. Dále žalobkyně namítá nesrozumitelnost rozhodnutí, neboť se z jeho výroku nepodává, za jaké protiprávní jednání byla žalobkyně trestána a znaky jakého přestupku mělo jednání řidiče, přičitatelné žalobkyni, vykazovat. Výrok obsahuje toliko informaci, že žalobkyně nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když nezjištěný řidič vozidla jel rychlostí 61 km/h. Podle žalobkyně tak napadené rozhodnutí postrádá elementární prvky přezkoumatelnosti.
64. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno: „(...) se uznává vinným, že jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. V. C., reg. zn. X, evidovaném v centrálním registru vozidel, v rozporu s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby dne 10. 4. 2017 v 15:55:48 hod. při užití výše uvedeného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť dne 10. 4. 2017 v 15:55:48 hod. na silnici č. I/3 v obci Miličín, ve směru na Tábor, bylo zjištěno a zadokumentováno překročení nejvyšší dovolené rychlosti s vozidlem tov. zn. V. C., reg. zn. X, kdy řidiči byla v místě, kde smí jet rychlostí nejvýše 50 km/h, naměřena automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy typu SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0019 rychlost 64 km/h, po odečtu tolerance 61 km/h. Výše uvedeným jednáním porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích, čímž v nedbalosti spáchal přestupek podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích.“ V odůvodnění tohoto rozhodnutí je pak uvedeno, že „spáchání skutku, které vykazují znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, je ve spisovém materiálu dokládáno těmito podklady (...)“.
65. Ustanovení § 93 odst. 1 písm. a) a b) zákona o odpovědnosti za přestupky stanoví, že „[v]e výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání, právní kvalifikace“.

66. Nejvyšší správní soud, který se v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 45, Sb. NSS č. 3656/2018, zabýval náležitostmi výrokové části rozhodnutí o přestupku, resp. správním deliktu, byť primárně ve vztahu k § 68 odst. 2 správního řádu, tak mimo jiné konstatoval: „*Ostatně i § 93 odst. 1 nového zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (cit. v bodě [15] shora) do budoucna jasně stanoví, že ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se mj. uvede též popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání a právní kvalifikace skutku. V tomto smyslu tedy nový zákon důsledně provádí ústavní požadavky, ke kterým dospěla již předchozí rozhodovací praxe NSS.*“ Tyto ústavní požadavky pak Nejvyšší správní soud shrnul následovně: „*Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.*“
67. Z uvedené citace tak lze dovodit, že požadavky, které byly kladeny na výrokovou část podle § 68 odst. 2 správního řádu, a které se explicitně promítly do znění § 93 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, je třeba vykládat v souladu s výše citovanými závěry.
68. Je nutné se však vypořádat s tím, že v požadavcích na výrok rozhodnutí o přestupku dle § 77 zákona o přestupcích nebyla výslovně uvedena právní kvalifikace, jako je tomu v § 93 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Právní kvalifikací je třeba rozumět zákonné označení přestupku (za jehož spáchání je určita osoba uznána vinnou). Uvedení právní kvalifikace tak není navázáno na povinnost citovat zákonné znění celé skutkové podstaty, ale spočívá v podřazení konkrétní skutkové podstaty pod uvedené zákonné označení.
69. Smyslem co možná nejpresnějšího vymezení skutku ve výroku rozhodnutí ve věci správního trestání je zájem na zachování právní jistoty, eliminace nebezpečí záměny skutku, a potažmo opakovaného postihu za týž skutek, čímž by došlo k porušení zásady *ne bis in idem* (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 -73, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2013, č. j. 4 As 54/2012 - 32).
70. Žalobkyni lze přisvědčit, že správní orgán I. stupně pochybil, neboť ve výroku rozhodnutí neuvedl, jaké konkrétní ustanovení zákona o silničním provozu bylo uvedeným jednáním porušeno. V posuzované věci však toto pochybení nedosahuje takové intenzity, aby bylo nutno správní rozhodnutí zrušit. Správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí podrobně popsal jednání, jímž byly povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích porušeny, odkaz na příslušné ustanovení zákona o silničním provozu pak uvedl v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Vzhledem k takto jasnému vymezení skutku o porušené povinnosti a všech zákonných ustanoveních tvořících právní normu odpovídající skutkové podstatě přestupku tak v posuzované věci není pochyb. Současně je skutek vymezen natolik konkrétně, že jej nelze zaměnit s jiným a nehrozí tak nebezpečí opakovaného postihu za týž skutek. Žalobní body nejsou důvodné.

Absence formy zavinění řidiče

71. Žalobkyně dále namítala, že je rozhodnutí nezákonné z důvodu, že správní orgány neprokázaly a ani netvrdily, že bylo jednání řidiče zaviněné. Žalobkyně odkázala na § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, podle kterého je možné přičítat provozovateli vozidla jednání, které vykazuje znaky přestupky. Zavinění je znakem přestupku a proto se měly správní orgány zabývat naplněním této podmínky. Žalobkyně zastává názor, že ji nelze trestat v případě, když nebylo prokázáno, že bylo jednání řidiče zaviněné.
72. Podmínkou prokazování znaků přestupku, za který je následně objektivně odpovědný provozovatel vozidla, se zabýval Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 – 46, ve kterém uvedl, že *„je tak namístě vnímat i pasáž § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu požadující, aby zjištěné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona. Samotný zákon o silničním provozu v současnosti totiž definuje jen objektivní stránku skutkové podstaty jednotlivých přestupků; zavinění jako znak odpovědnosti za přestupek sám výslovně nestanoví (to lze dovodit teprve na základě právní úpravy v ustanovení § 3 přestupkového zákona). To samé ovšem platí i pro okolnosti vylučující odpovědnost za přestupek, které jsou, pokud jde o nutnou obranu a krajní nouzi, upraveny v ustanovení § 2 odst. 2 přestupkového zákona, ve zbytku je pak lze dovodit až na základě analogické aplikace norem trestního práva (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 – 135, č. 1338/2007 Sb. NSS). Ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu však cíleně odkazuje jen na ‚znaky přestupku podle tohoto zákona‘, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva, jako je tomu (vedle již zmíněných) například u materiální stránky přestupku, věku a přičetnosti pachatele, neexistence přestupkové imunity, právního omylu aj. Ke zkoumání těchto znaků byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (viz obdobný závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35).“*
73. Uvedený výklad Nejvyššího správního soudu je plně aplikovatelný i na námitku žalobkyně, podle které měly správní orgány prokázat, že se řidič přestupku dopustil zaviněně. Vzhledem k tomu, že subjektivní stránka přestupku, tj. zavinění, je znak vyplývající z § 13 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a nikoli ze zákona o silničním provozu, nebylo nezbytné, aby správní orgány prokazovaly, že řidič vozidla jednal zaviněně. Žalobní bod není důvodný.

Nesouhlas žalobkyně a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů

74. Závěrem soud k vyjádřenému nesouhlasu žalobkyně se zveřejňováním osobních údajů žalobkyně a jejího právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrhu na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci konstatuje, že se ztotožňuje s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeném v jeho usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145. Nejvyšší správní soud uvedl, že *„zveřejňování a anonymizace rozhodnutí zdejšího soudu e řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a/ citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zák.*

č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu k zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b/ údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d/ jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e/ jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočnicků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.“ Dále Nejvyšší správní soud odkázal na svůj rozsudek ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012-29 (který se sice týkal poskytování informací, nicméně argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít), kde uvedl, že „jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupování klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce nebo Mgr. V. V. Pokud se Mgr. V. V. cítí být ‚sekundárně viktimizován‘, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.“

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

75. Vzhledem k tomu, že ze správního spisu ani z veřejně přístupných zdrojů nelze ověřit, že by měření rychlosti probíhalo v úseku vyznačeném Policií České republiky a že obecní policie uveřejnila informace o měření v daném úseku, zrušil soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a podle ustanovení § 78 odst. 4 správního řádu věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
76. Nad rámec důvodů, které vedly ke zrušení napadeného rozhodnutí, nemohl soud ponechat bez povšimnutí pochybení žalovaného, jichž se v souvislosti s přezkumem prvostupňového rozhodnutí dopustil. Soud na tyto nedostatky upozorňuje zejména z důvodu, aby mohly být napraveny při zachování procesní ekonomie.
77. Činnost žalovaného nespočívá v odvolacím řízení ve formálním potvrzení prvostupňového rozhodnutí a v případném zopakování popisu skutku, ale v přezkoumání napadeného rozhodnutí v plném rozsahu. Ustanovení § 98 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se odchyluje od obecné úpravy § 89 odst. 2 správního řádu, který stanovuje, že odvolací orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, a správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává toliko v rozsahu uplatněných námitek. Ustanovení § 98 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky explicitně stanovuje, že odvolací správní orgán přezkoumává napadené rozhodnutí v plném rozsahu. Komentářová literatura tento postup vykládá tak, že „[m]usí tedy plně přezkoumat jeho zákonnost i věcnou správnost (tedy

jak bylo uplatněno správní uvážení) bez ohledu a to, jestli je to odvolatelem namítáno, respektive jestli to vyžaduje veřejný zájem. Přiblížit se nemusí pouze k bagatelním nedostatkům, které nejsou způsobilé samy o sobě napadené rozhodnutí z hlediska jeho zákonnosti či správnosti zpochybnit.“ (Jemelka, L., Vetešník, P. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, Zákon o některých přestupcích. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017. s. 886 – 898).

78. Soud má pochybnosti o tom, zda žalovaný prvostupňové rozhodnutí přezkoumal ve smyslu výše uvedeného ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť nijak nereagoval na některá zřejmá pochybení správního orgánu I. stupně. Ve správním spise není například založen ověřovací list automatizovaného technického prostředku k měření rychlosti, ačkoli se na tento dokument správní orgán I. stupně odvolával. Dále žalovaný nijak nenapravitelný zjevný rozpor výroku prvostupňového rozhodnutí, který obsahoval formu zavinění přestupku, ačkoli z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalobkyně odpovídala za spáchaný přestupek na základě objektivní odpovědnosti. Dále v napadeném rozhodnutí zcela absentuje přezkoumání uložené sankce, a nadto se žalovaný nijak nevypořádal s tím, že správní orgán I. stupně v odůvodnění uložené sankce nepřiléhavě aplikuje i ustanovení týkající se uložení správního trestu za dva a více přestupků, ačkoli se žalobkyně dopustila toliko jednoho přestupku.
79. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a odst. 7 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť neměl ve věci úspěch. V případě žalobkyně shledal soud v dané věci důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s. a rozhodl se nepřiznat žalobkyni náhradu nákladů řízení. K nepřiznání náhrady nákladů řízení přistoupil soud s ohledem na používání sofistikované procesní strategie žalobkyně či jejího zmocněnce (nepodepsaná plná moc připojená k odporům proti příkazům o uložení sankce, podávání pouze blanketních odvolání), jejímž účelem je dosažení zániku odpovědnosti za přestupky v důsledku uplynutí prekluzivní lhůty. Že tyto nebo podobné postupy jsou používány k uvedenému cíli, vyplývá např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 10 As 203/2014 – 48, ze dne 31. 10. 2014, č. j. 8 As 119/2014 – 34, a ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014 – 26. U zdejšího soudu lze pak odkázat na rozsudky ze dne 8. 4. 2015, č. j. 46 A 33/2015 – 25, ze dne 11. 8. 2015, č. j. 48 A 56/2015- 32, a ze dne 14. 1. 2016, č. j. 45 A 63/2015 – 24.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. dubna 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně